

Arrest

nr. 230 656 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 januari 2019 richtte verweerder, op grond van artikel 18.1.b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten.

1.3. De Spaanse autoriteiten deelden verweerder op 7 februari 2019 mee het terugnameverzoek te aanvaarden.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 28 maart 2019 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [A.]

voornaam : [I.A.M.]

[...]

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer [A.I.A M], hierna de betrokkene, verklaart van Palestijnse origine te zijn. Op 05.12.2018 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 19.12.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van zijn origineel paspoort, een kopie van zijn UNRWA kaart en een kopie van zijn geboorteakte. Op 19.02.2019 overhandigde de betrokkene eveneens een attest van ziekenhuis maas en kempen, waarbij een opname werd bevestigd van 29.01.2019 tot 06.02.2019. Op 28.03.2019 legde de betrokkene een operatieverslag neer, alsook twee verslagen omtrent de nazorg en document omtrent een volgende afspraak.

Op 16.01.2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde op 22.06.2018 te zijn vertrokken uit Palestina. Hij stelde per vliegtuig naar Egypte en Mauritanië te zijn gereisd. Van daaruit reisde de betrokkene verder naar Algerije en Marokko, om uiteindelijk toe te komen in Spanje. Hij stelde hier zijn vingerafdrukken te hebben afgestaan. De betrokkene verklaarde een maand in Spanje te zijn geweest, waarna hij via Frankrijk doorreisde naar België.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 15.11.2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij goede verhalen heeft gehoord over België, als multicultureel land dat de vrijheden respecteert. Hij stelde verder dat hij geen problemen had in Spanje, maar dat België zijn voorkeur geniet.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat.

Op 05.12.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Op 07.02.2019 stemden de Spaanse instanties in met een terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemden de Spaanse autoriteiten met toepassing van 18(1)b van de Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming waarbij betrokkene ook in Spanje de kans zal hebben om tot een erkenning te komen gebaseerd op de internationale regelgeving. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

Wij wensen eveneens te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 31.12.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

We verwijzen vooreerst naar een uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen, namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (AIDA-rapport, p. 34)

Het rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", AIDA-rapport, p.34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de

registratie van deze personen (AIDA-rapport, p.34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", AIDA-rapport, p. 64).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (AIDA-rapport, p.54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers throughout 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", AIDA p. 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of substandaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (AIDA p. 23-24) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (AIDA p.34, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Echter, op 19.02.2019 overhandigde de betrokkene eveneens een attest van ziekenhuis maas en kempen, waarbij een opname werd bevestigd van 29.01.2019 tot 06.02.2019. Zoals hierboven vermeld overhandigde hij op 28.03.2019 nog een operatieverslag en twee medische verslagen omtrent de nazorg.

We verwijzen hieromtrent opnieuw naar het AIDA-rapport dat stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de gezondheidszorg, waaronder ook gespecialiseerde behandelingen voor slachtoffers van foltering, psychisch of fysisch misbruik ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or

traumatising circumstances”, AIDA p. 64). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. We benadrukken tevens dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die een overdracht van de betrokkene aan Spanje wegens gezondheidsredenen verhinderen, of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege om gezondheidsredenen een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 24 mei 2019 deelde verweerder aan de Spaanse autoriteiten mee dat de overdrachtstermijn, conform artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, tot achttien maanden wordt verlengd omdat verzoeker is ondergedoken.

2. Over de rechtspleging

Op 30 september 2019 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 30 januari 2019 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Spanje op grond van artikel 18.1.b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013). Op 7 februari 2019 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Artikel 29.1 van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen

*van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.
[...]"*

Artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking hangende heeft, dat hij omwille van detentie niet kon worden verwijderd of dat hij is ondergedoken.

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag verzoeker voor de duur van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in België verblijven (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43). Verzoeker lijkt bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing."

Het beroep lijkt onontvankelijk."

Verzoeker verzocht op 8 oktober 2019 om te worden gehoord.

Ter terechtzitting van 18 november 2019 wordt vastgesteld dat verweerder op 24 mei 2019 de Spaanse autoriteiten meedeelde dat verzoeker was ondergedoken en dat de overdracht naar Spanje diende te worden uitgesteld. Verweerder gaf aan dat de overdrachtstermijn, overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, diende te worden verlengd tot achttien maanden. Verzoekers raadsvrouw kan, gelet op deze vaststelling, worden gevolgd waar zij stelt dat niet kan worden besloten dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming omdat de initieel bepaalde overdrachtstermijn is verstreken en dat het ingestelde beroep onontvankelijk is. Het in de beschikking van 30 september 2019 ingenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten.

Verzoekers raadsvrouw bevestigt ter terechtzitting reeds meer dan dertig dagen volledige kennis te hebben van de beslissing van verweerder om de initiële overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden en dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld.

Partijen erkennen dat in deze omstandigheden het voorliggend beroep verder ten gronde kan worden behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 3 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18(1)b van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Spanje de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 1 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Spanje

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing gestaafd is op artikel 18(1) b van de Dublin III Verordening ;

Dat verwerende partij stelt dat: "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wei van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. " (stuk 1, p. 1);

Dat de verzochte lidstaat voor overname Spanje is, waar het tekortkomen in opvangvoorzieningen een onbetwistbaar feit is waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoeker dat zal aantonen in huidig beroep ;

2.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen ;

Dat, in casu, Spanje niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang ;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen ;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Spanje niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden ;

3.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt." (stuk 1, p. 2);

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat: "Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest)." (stuk 1, p. 2);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft;

Dat omwille van de tekortkomingen van Spanje inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Spanje, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen;

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Spanje - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Italië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine);

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak);

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Spanje, en zonder enige waarborg van Spanje m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Spanje zou zijn, dat "Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden." (stuk 1, p. 2);

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Spaanse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd ;

Dat verwerende partij de situatie in Spanje van de alleenstaande mannen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Spaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Spanje die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten ;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Spaanse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Spanje die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten ;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Spanje niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM ;

4.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat: "Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, [...]

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene." (stuk 1, p. 2);

Dat echter het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Spanje hieronder zal aangetoond worden ;

5.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013." (stuk1,p. 2);

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker betwist dat Spanje bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen, niet dat hij zich niet in Spanje heeft begeven vooraleer hij een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Spanje een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten ;

Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen in geen geval een aanwijzing is dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Spanje;

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128) ;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"3;

Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn ;

Dat de zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen ;

Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden "waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing" (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015) ;

Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Spanje ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers ;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

6-

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat: "Wij wensen eveneens te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 31.12.2018, verder AIDA- rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

We verwijzen vooreerst naar een uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen, namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (AIDA-rapport, p. 34).

Het rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming [...] Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen [...].

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen [...].

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten kost ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren [...] We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. [...]

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan

Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen." (stuk 1, pp. 3-4);

Dat hierbij toch enige kanttekeningen gemaakt dienen te worden ;

Dat men in het AIDA rapport 20 1 84 met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Spanje, kan lezen dat:

"During the second phase of reception, asylum seekers are not provided with accommodation anymore; they live in private apartments and housing. They receive no pocket money although expenses for the rent are covered by the asylum system. During the last phase, asylum applicants receive additional financial support for certain expenses (ayudas puntuales) such as health, education, training, birth.

Financial assistance to asylum seekers could be considered as adequate or sufficient during the first phase, as it aims to cover all basic needs. However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society.

Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment."

(Vrije vertaling: Tijdens de tweede fase van de opvang krijgen asielzoekers geen accommodatie meer; ze wonen in privé-appartementen en woningen. Ze ontvangen geen zakgeld, hoewel de uitgaven voor de huur worden gedekt door het asielsysteem. Tijdens de laatste fase krijgen asielzoekers aanvullende financiële steun voor bepaalde uitgaven (ayudas puntuales) zoals gezondheidszorg, onderwijs, opleiding, geboorte.

Financiële steun aan asielzoekers kan tijdens de eerste fase als voldoende of afdoende worden beschouwd, omdat het erom gaat alle basisbehoeften te dekken. Tijdens de volgende fasen van de opvang, zoals vermeld in de sectie Criteria en beperkingen voor toegang van de opvangsvoorwaarden, zijn voorwaarden en financiële steun echter niet bedoeld om als geschikt te worden beschouwd, omdat ze worden opgevat als extra hulp voor de geleidelijke integratie van vluchtelingen in het gastland.

De belangrijkste obstakels voor asielzoekers worden geconfronteerd na het passeren van de eerste fase, aangezien het systeem voorziet in een eerste mate van autonomie en zelfbehoud, wat nauwelijks haalbaar is in zes maanden tijd en bijna onmogelijk is voor aanvragers die problemen hebben met leren en de Spaanse taal spreken, en dus grotere belemmeringen voor de toegang tot werk krijgen.);

Dat het AIDA-rapport verder opmerkt dat er praktische problemen bestaan bij de toegang tot de arbeidsmarkt:

"However, asylum seekers face many obstacles to accessing the Spanish labour market in practice. Most of them do not speak Spanish at the time they receive the red card. In addition to that, the recognition of their qualifications is a long, complicated and often expensive procedure. Last but not least, they face discrimination due to their nationality or religion."

(Vrije vertaling: Asielzoekers ondervinden echter in de praktijk veel hindernissen voor de toegang tot de Spaanse arbeidsmarkt. De meesten van hen spreken geen Spaans op het moment dat ze de rode kaart ontvangen. Bovendien is de erkenning van hun kwalificaties een lange, gecompliceerde en vaak dure procedure. Last but not least, ze worden geconfronteerd met discriminatie vanwege hun nationaliteit of religie.);

Ook met betrekking tot toegang tot onderwijs werden er een aantal obstakels opgemerkt:

"In the practice, asylum seeking children are usually put in school, even during the first phase in which they are accommodated in asylum facilities. Nonetheless, shortcoming concerning asylum seeking minors accessing education have been reported concerning children hosted in the CETI in periods of overwhelmed conditions due to extreme overcrowding.

In addition, particular difficulties were reported by Asociación Harraga regarding a large group of minors living in the streets of Melilla, who do not have access to basic social services to whom they are entitled. These adolescents, mainly from Morocco and Algeria, are under the guardianship of the Melilla's Autonomous administration, as they entered Spain as irregular unaccompanied minors or unaccompanied asylum seekers.

Due to the conditions of the Melilla's Centre of Protection of Minors in which they should live because they are under the administration's custody, they prefer living in the city's street and trying to reach the Spanish Peninsula hiding in transport. In 2017, this group is estimated to involve more than 100 children."

(Vrije vertaling: In de praktijk worden asielzoekende kinderen meestal op school gezet, zelfs tijdens de eerste fase waarin ze worden opgevangen in asielfaciliteiten.

Niettemin is melding gemaakt van tekortkomingen met betrekking tot asielzoekende minderjarigen die toegang hebben tot onderwijs voor kinderen die worden gehost in het CETI in perioden van overbelaste omstandigheden als gevolg van extreme overbevolking.

Daarnaast zijn door Asociación Harraga specifieke problemen gemeld met betrekking tot een grote groep minderjarigen die in de straten van Melilla wonen en geen toegang hebben tot sociale basisvoorzieningen waarop zij recht hebben. Deze adolescenten, voornamelijk uit Marokko en Algerije, staan onder de voogdij van de autonome administratie van Melilla, toen zij Spanje binnenkwamen als irreguliere niet-begeleide minderjarigen of niet-begeleide asielzoekers.

Vanwege de omstandigheden van het Melilla's Centrum voor de bescherming van minderjarigen waarin ze zouden moeten leven omdat ze onder de voogdij staan van de administratie, wonen ze het liefst in de straat van de stad en proberen ze het Spaanse schiereiland te bereiken dat zich verstopt in het transport. In 2017 heeft deze groep naar schatting meer dan 100 kinderen.);

Hoewel toegang tot gezondheidszorg in principe voorzien is, blijkt dat er geen sprake is van een adequate psychologische ondersteuning voor asielzoekers met bijzonder traumatische ervaringen:

"Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems."

(Vrije vertaling: Hoewel de toegang tot een speciale behandeling en de mogelijkheid om behandeld te worden door psychologen en psychiaters gratis en gegarandeerd is, moet worden benadrukt dat er in Spanje geen gespecialiseerde structuren zijn voor slachtoffers van ernstige schendingen en misstanden zoals die van asielzoekers die aan oorlog ontsnappen, zonder onderscheid geweld of marteling. Er zijn geen gespecialiseerde medische centra die uitsluitend en uitgebreid deze specifieke gezondheidsproblemen behandelen.);

Voorts, met betrekking tot opvangvoorzieningen, werden er problemen gesignaleerd met betrekking tot aangepaste opvangvoorzieningen voor bijzonder kwetsbare groepen:

"Nonetheless, available resources have a generalised approach and do not cover the needs presented by the most vulnerable asylum applicants, who are referred to external and more specialised services in case they need them. The Spanish reception system in fact does not guarantee specialised reception places addressed to asylum applicants such as victims of trafficking, victims of torture, unaccompanied asylum-seeking children or persons with mental disorders, although some NGOs offer specialized services (see Health Care).

Reception places for asylum-seeking victims of trafficking are very few, managed by Adoratrices - Proyecto Esperanza, APRAMP association and Diaconia.

Since 2016, there are no specialised resources for unaccompanied asylum seeking children, and they are hosted in general centres for unaccompanied children.

The generalised approach of the asylum reception system has been criticised by several organisations, including Amnesty International, UNICEF and the Ombudsman, as it fails to provide adequate responses to the most vulnerable cases."

(Vrije vertaling: Desalniettemin hebben de beschikbare middelen een algemene aanpak en zijn niet van toepassing op de behoeften van de meest kwetsbare asielzoekers, die worden verwezen naar externe en meer gespecialiseerde diensten voor het geval zij die nodig hebben. Het Spaanse onthaalsysteem garandeert in feite geen speciale opvangplaatsen voor asielzoekers zoals slachtoffers van mensenhandel, slachtoffers van foltering, niet-begeleide asielzoekende kinderen of personen met psychische stoornissen, hoewel sommige NGO's gespecialiseerde diensten aanbieden (zie Gezondheidszorg).

Ontvangstplekken voor asielzoekende slachtoffers van mensenhandel zijn zeer zeldzaam, beheerd door Adoratrices - Proyecto Esperanza, APRAMP association en Diaconia.

Sinds 2016 zijn er geen gespecialiseerde middelen voor niet-begeleide asielzoekende kinderen, en ze worden gehost in algemene centra voor niet-begeleide kinderen.

De algemene aanpak van het opvangsysteem voor asielzaken is bekritiseerd door verschillende organisaties, waaronder Amnesty International, UNICEF en de Ombudsman, omdat het verzuimt adequate antwoorden te geven aan de meest kwetsbare gevallen.);

Het weze dus duidelijk dat de tegenpartij niet zonder meer kan gevolgd worden waar zij stelt dat "betrokkene na overdracht aan Spanje voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten";

7.

Overwegende dat gedurende verscheidene jaren diverse gouvernementele en niet-gouvernementele instellingen een verslechtering van de omstandigheden, als gevolg van de ernstige economische crisis die Spanje getroffen heeft, aan de kaak hebben gesteld ;

Amnesty International veroordeelde in haar rapport 2016/2017 vooral het gebrek aan beschikbare plaatsen in opvangcentra, het feit dat de asielwet nog steeds niet werd toegepast in Spanje, 6 jaar na de inwerkingtreding ervan, alsook de achterstand bij de behandeling van asielverzoeken:

"The Spanish reception system for asylum-seekers remained inadequate, with too few places in official reception centres and too little assistance for those housed outside them. Spain failed to implement European Directives on stateless persons, asylum procedures and reception conditions. There continued to be no implementation of the Asylum Act, six years after its entry into force. As a result, asylum seekers across the country experienced uneven access to the assistance they are entitled to. Between January and October, 12,525 asylum applications were submitted in Spain, according to Eurostat data, compared with 4,513 in 2013. By August, the growing backlog of unprocessed asylum applications had reached 29,845 cases."

(Vrije vertaling: Het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers bleef ontoereikend, met te weinig plaatsen in officiële opvangcentra en te weinig hulp voor hen die buiten hen waren gehuisvest. Spanje heeft Europese richtlijnen betreffende staatlozen, asielprocedures en opvangvoorzieningen niet omgezet. De asielwet bleef zes jaar na de inwerkingtreding ervan nog steeds worden uitgevoerd. Als gevolg hiervan ondervonden asielzoekers in het hele land ongelijke toegang tot de hulp waar ze recht op hebben. Tussen januari en oktober zijn in Spanje 12.525 asielaanvragen ingediend, volgens gegevens van Eurostat, vergeleken met 4.513 in 2013. In augustus bedroeg de groeiende achterstand van onverwerkte asielaanvragen 29.845 gevallen.);

In haar rapport 2017/2018 stelt Amnesty International dat:

"Spain failed to meet its commitment to relocate 15,888 asylum-seekers under the EU emergency relocation scheme; 1,328 were relocated by the end of the year, of which 592 were Syrian nationals. Spain also failed to meet its commitment to resettle 1,449 refugees from the Middle East and North Africa; 1,360 refugees were resettled, all Syrian nationals, except one refugee from Palestine, by 31 December. Between January and December, 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached. According to the EU border agency FRONTEX, there were 21,663 irregular border crossings via the Western Mediterranean route up to September, more than double the figure for the same period in 2016. In October, the European Court of Human Rights held that the immediate return to Morocco of sub-Saharan migrants who were attempting to enter Spanish territory in Melilla in 2014 amounted to a collective expulsion of foreign nationals."

(Vrije vertaling: Spanje heeft zich niet gehouden aan haar toezegging om 15.888 asielzoekers te verplaatsen in het kader van de EU-noodverplaatsingsregeling; 1.328 werden tegen het einde van het jaar verhuisd, waarvan 592 Syrische staatsburgers. Spanje slaagde er ook niet in zijn verbintenis na te komen om 1449 vluchtelingen uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika te hervestigen; 1360 vluchtelingen werden hervestigd, alle Syrische staatsburgers, met uitzondering van één vluchteling uit Palestina, tegen 31 december. Tussen januari en december zijn 25.853 asielaanvragen ingediend en eind oktober waren er nog 34.655 aanvragen in behandeling. Asielzoekers werden nog steeds geconfronteerd met vertragingen bij het ontvangen van beslissingen over hun claims. Voor velen is de periode waarin zij recht hadden op toegang tot overheidssteun in afwachting van de uitkomst van hun asielaanvraag verstreken lang voordat de beslissing werd genomen. Volgens het EU-grensagentschap FRONTEX waren er tot september 2663 onregelmatige grensovergangen via de westelijke mediterrane route, meer dan het dubbele van dezelfde periode in 2016. In oktober oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de onmiddellijke terugkeer naar Marokko van migranten ten zuiden van de Sahara die in 2014 probeerden het Spaanse grondgebied binnen te komen in Melilla, leidde tot een collectieve uitzetting van vreemdelingen.);

8.

Overwegende dat het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties in haar concluding observations op de 6de periodieke rapportering van Spanje van 14 augustus 201511 talrijke tekortkomingen in het Spaanse systeem heeft opgemerkt;

Het comité is bezorgd over de discriminatie tegenover buitenlanders in Spanje:

"9. The Committee is concerned that immigrants, foreigners and ethnic minorities, including the Roma minority, continue to be subjected to discrimination in access to housing, education, employment and health care (arts. 2 and 26)".

(Vrije vertaling: 9. Het Comité vreest dat immigranten, buitenlanders en etnische minderheden, waaronder de Roma-minderheid, nog steeds worden gediscrimineerd bij de toegang tot huisvesting, onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg (artikelen 2 en 26).);

Het Comité spreekt ook haar bezorgdheid uit over het aanhoudende gebruik van de vrijheidsbenaming van immigranten in een irreguliere situatie:

"15. The Committee is concerned at the persistent use of deprivation of liberty for immigrants in an irregular situation. The Committee is concerned at the complaints of ill-treatment by State officials at foreigner internment centres and the cases of violence among detainees that occur without intervention by the staff of the centres (arts. 7 and 9)".

(Vrije vertaling: 15. Het Comité is bezorgd over het aanhoudende gebruik van vrijheidsberoving voor immigranten in een irreguliere situatie. De commissie maakt zich zorgen over de klachten over mishandeling door overheidsfunctionarissen bij centra voor buitenlandse vreemdelingeninterne zorg en gevallen van geweld onder gedetineerden zonder tussenkomst van het personeel van de centra (artikelen 7 en 9).);

Het Comité is bezorgd over de slechte omstandigheden in sommige detentiecentra voor buitenlanders:

"16. The Committee is disturbed by reports of poor conditions in some foreigner internment centres and the lack of adequate standards of hygiene there (art. 10)"

(Vrije vertaling: 16. Het Comité is verontrust over berichten over slechte omstandigheden in sommige interneringscentra voor vreemdelingen en het ontbreken van adequate hygiënische normen daar (artikel 10).);

9.

Overwegende dat ook het Comité voor de Economische, Sociale en Culturele rechten van de Verenigde Naties in haar algemene opmerkingen met betrekking tot Spanje, gepubliceerd op 25.04.2018, haar bezorgdheden heeft geuit omtrent de impact van bezuinigingsmaatregelen op achtergestelde en gemarginaliseerde groepen zoals migranten en asielzoekers:

"13. The Committee takes notes of the fact that the State party is engaged in a process of economic growth recovery. It is concerned, however, that the extended application of certain austerity measures continues to affect disadvantaged and marginalized groups and individuals disproportionately with regard to the effective enjoyment of their economic, social and cultural rights, and has created further inequality. It is also concerned that five years after having introduced such measures, the State party has not carried out a full evaluation, in consultation with the persons affected, of the impact, proportionality, duration and possible withdrawal of those measures (art. 2 (1))."

(Vrije vertaling: 13. De commissie neemt er nota van dat de Verdragspartij bezig is met een proces van herstel van de economische groei. Het is echter bezorgd dat de uitgebreide toepassing van bepaalde bezuinigingsmaatregelen nadelig blijft voor achtergestelde en gemarginaliseerde groepen en personen, met betrekking tot het daadwerkelijke genot van hun economische, sociale en culturele rechten, en heeft gezorgd voor verdere ongelijkheid. Het vreest ook dat de staat die partij is, vijf jaar nadat dergelijke maatregelen zijn genomen, geen volledige evaluatie heeft uitgevoerd, in overleg met de betrokken personen, van de impact, de evenredigheid, de duur en de eventuele intrekking van die maatregelen (artikel 2, lid 1));

Het Comité drukte eveneens haar bezorgdheid uit over de aanhoudende de facto discriminatie die nog steeds door bepaalde groepen, waaronder asielzoekers en vluchtelingen, ervaren wordt:

"17. The Committee takes note of Act No. 62/2003, which transposes European Union equal treatment directives into a diverse set of fiscal measures. It is concerned, however, that this is a little-known and incomplete law that fails to ensure protection against multiple forms of discrimination or to provide procedural safeguards or lay down adequate penalties, leaving the State without a comprehensive anti-discrimination law. The Committee is also concerned that the measures adopted have not been successful in combating the persistent de facto discrimination still being experienced by certain groups, including the Gitano population, persons of African descent, persons with disabilities, migrants, refugees and asylum seekers (art. 2)."

(Vrije vertaling: 17. Het Comité neemt nota van Wet nr. 62/2003, die de richtlijnen inzake gelijke behandeling van de Europese Unie omzet in een reeks uiteenlopende belastingmaatregelen. Het is echter bezorgd dat dit een weinig bekende en onvolledige wet is die er niet in slaagt om bescherming te bieden tegen meerdere vormen van discriminatie of om procedurele waarborgen te bieden of adequate sancties vast te stellen, waardoor de staat geen alomvattende antidiscriminatiewet kent. Het Comité is ook bezorgd over het feit dat de goedgekeurde maatregelen niet succesvol zijn geweest in de bestrijding van de aanhoudende de facto discriminatie die nog steeds door bepaalde groepen wordt ervaren, zoals de Gitano-bevolking, personen van Afrikaanse afkomst, personen met een handicap, migranten, vluchtelingen en asielzoekers (art. 2).);

10.

Overwegende dat bijzondere aandacht besteed moet worden aan de informatie die wordt onthuld in twee zeer betrouwbare en uitgebreide verslagen over de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, namelijk het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid in Spanje alsook het verslag van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 9 oktober 2013 over deze kwesties ;

In zijn rapport van juni 2013 over hedendaagse vormen van racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en aanverwante onverdraagzaamheid, zegt speciale rapporteur Mutuma Ruteere over Spanje:

"Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programmes or financial support other than what is provided by charity organizations.

The situation of asylum seekers in Ceuta and Melilla deserves increased attention. During his visit, the Special Rapporteur visited CETIs in Ceuta and Melilla where asylum seekers are lodged with irregular migrants upon arrival. While the conditions in the two CETIs visited were acceptable, there is a serious concern regarding overcrowding in the CETIs. In particular, the centre in Melilla, which has a capacity of 480 persons, held around 850 persons as of February 2013. It should be highlighted that in the CETI in Ceuta, there has been a decrease from 1,314 persons held in 2011 to 584 in 2012. [...]"

(Vrije vertaling: Verscheidene gesprekspartners benadrukten ook dat de economische en financiële moeilijkheden waarmee Spanje te kampen heeft, gevolgen hebben voor erkende vluchtelingen, die naar verluidt niet langer profiteren van hulpprogramma's of financiële steun die niet wordt aangeboden door liefdadigheidsorganisaties.

De situatie van asielzoekers in Ceuta en Melilla verdient meer aandacht. Tijdens zijn bezoek bezocht de Speciale Rapporteur CETI's in Ceuta en Melilla waar asielzoekers bij aankomst worden aangehouden bij illegale migranten. Hoewel de omstandigheden in de twee bezochte CETI's aanvaardbaar waren, bestaat er een ernstige bezorgdheid over overbevolking in de CETI's. Met name het centrum in Melilla, met een capaciteit van 480 personen, heeft sinds februari 2013 ongeveer 850 personen. Er moet worden benadrukt dat er in de CETI in Ceuta een daling is geweest van 1.314 personen in 2011 tot 584 in 2012. [...]);

De speciale rapporteur wijst verder op de lange wachttijden bij de behandeling van asielaanvragen, die soms pas na twee tot vijf jaar tot een besluit leiden. Er is ook gemeld dat de toegang van asielzoekers tot gerechtigheid en rechtsbijstand wordt bedreigd door de inwerkingtreding van Wet 10/2012. De speciale rapporteur spreekt zijn bezorgdheid uit over een vermindering van de internationale bescherming en de positie van discriminatie en ongelijkheid waarin asielzoekers worden geplaatst:

"Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. During the Special Rapporteur's visit, the Government admitted the difficulty of complying with the required time frames. Reportedly, asylum applications can sometimes take two to five years to be decided, while the maximum time frame under the law is six months. In Ceuta and Melilla in particular, this means that asylum seekers are forced to remain there until their application is processed, which is of concern, since CETIs are supposed to be temporary and are not adequate for protracted stays. In particular, it was reported that in Melilla, of the 98 asylum cases decided in 2012, 57 per cent took more than seven years. Furthermore, applicants are not always informed about the reason for the long delays or when they can expect a decision. It was reported that asylum seekers' access to justice and legal aid is threatened by the entry into force on 17 December 2012 of Law 10/2012 on fees for the administration of justice, and the ongoing reform of Law 1/1996 of 10 January 1996 on free legal assistance that has an important economic savings component and therefore may reduce the categories of persons entitled to receive free legal assistance. The Special Rapporteur is concerned that international protection is undermined, especially in Ceuta and Melilla, and that applying for asylum puts individuals in a position of discrimination and inequality"

(Vrije vertaling: Asielzoekers hebben ook te maken met langdurige vertragingen in de verwerking van hun asielverzoeken volgens de normale procedure, waaronder in Ceuta en Melilla. Tijdens het bezoek van de speciale rapporteur heeft de regering toegegeven dat het moeilijk is om aan de vereiste termijnen te voldoen. Naar verluidt kan een asielaanvraag soms twee tot vijf jaar duren, terwijl het maximale tijdsbestek volgens de wet zes maanden is. Met name in Ceuta en Melilla betekent dit dat asielzoekers gedwongen zijn om daar te blijven tot hun aanvraag is verwerkt, wat zorgwekkend is, aangezien de CETI's tijdelijk moeten zijn en niet toereikend zijn voor langdurig verblijf. In het bijzonder werd gemeld dat in Melilla van de 98 asielzaken die in 2012 werden beslist, 57 procent meer dan zeven jaar in beslag nam. Bovendien zijn aanvragers niet altijd op de hoogte van de reden voor de lange wachttijden of wanneer ze een beslissing kunnen verwachten. Er werd gemeld dat de toegang van asielzoekers tot gerechtigheid en rechtsbijstand wordt bedreigd door de inwerkingtreding op 17

december 2012 van wet 10/2012 over vergoedingen voor de rechtsbedeling en de lopende hervorming van wet 1/1996 van 10 januari 1996 over gratis rechtsbijstand met een belangrijke economische spaarcomponent en kan daarom de categorieën personen die recht op gratis rechtsbijstand ontvangen, verminderen. De speciale rapporteur vreest dat de internationale bescherming wordt ondermijnd, vooral in Ceuta en Melilla, en dat asielaanvragen individuen in een positie van discriminatie en ongelijkheid brengen.);

Hij hekelt daarom de stigmatisering van bepaalde groepen, waaronder migranten, de verspreiding van racistische stereotypen door de media, de opkomst van haat zaaiende uitingen en xenofobie onder politici en politieke leiders en bijzonder moeilijke leefomstandigheden voor migranten en asielzoekers, met name in Ceuta en Melilla en in bepaalde buurten van Barcelona en Madrid, die hij beschreef als onmenselijk en vernederend voor de twee metropolen. Hij wijst op rassendiscriminatie van migranten en vermeldt dat fysieke aanvallen op migranten werden gemeld. Hij wijst tevens op de goedkeuring van wetgeving die de toegang van migranten tot gezondheidszorg beperkt;

De speciale rapporteur spreekt ook zijn bezorgdheid uit over de tenuitvoerlegging van de wetgeving inzake asiel en subsidiaire bescherming (wet 12/2009): bij gebrek aan uitvoeringsbesluiten voor deze wetgeving, kunnen gegarandeerde rechten in de praktijk niet worden uitgeoefend. Dit juridische vacuüm kan leiden tot een eenzijdige en discretionaire interpretatie van het recht op asiel door ambtenaren, met het risico van discriminerende praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. De speciale rapporteur spreekt zijn bezorgdheid uit over asielbeslissingen en een asielbeleid die niet altijd in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève:

"[...] However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)."

(Vrije vertaling: Er blijft echter bezorgdheid bestaan over de effectieve implementatie van de wet. In het bijzonder werd gerapporteerd dat decreten voor de volledige uitvoering ervan nog moeten worden goedgekeurd, hoewel de regering in 2012 vooruitgang heeft aangekondigd bij het opstellen van dergelijke decreten. Bij het ontbreken van deze decreten, kunnen sommige rechten die door deze wet worden gewaarborgd, in de praktijk niet worden uitgeoefend. De speciale rapporteur vreest dat deze juridische leemte kan leiden tot een eenzijdige en discretionaire interpretatie van de asielwetgeving door de betrokken overheidsfunctionarissen, met het risico van discriminerende praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. De speciale rapporteur maakt zich ook zorgen over rapporten waaruit blijkt dat de Spaanse Commissie voor het in aanmerking komen, het overheidsorgaan dat verantwoordelijk is voor het bepalen van de vluchtelingenstatus, beslissingen neemt en een asielbeleid definieert dat niet altijd in overeenstemming is met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het beleid en de standpunten van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR).);

11.

Overwegende dat blijkt uit het rapport van het Fundamental Rights Agency over de toegang tot de rechter voor asielzoekers, dat asielzoekers in het algemeen geen toegang hebben tot effectieve rechtstoegang in Spanje:

"[...]

In Cyprus and more frequently in Spain, asylum seekers mentioned that they were informed that their application was rejected only when they inquired with the authorities or approached them to renew their residence cards. [...]

A lack of information or confusion about existing time lines emerged, nevertheless, in several countries, including Cyprus, Greece, Italy, Lithuania, Portugal, Slovakia, Spain and Sweden. [...]

The least information on the right to appeal emerged from respondents in Spain, where several asylum seekers were not aware that they could appeal and others did not know the applicable time lines. [...]

In Spain, an asylum seeker from the Ivory Coast reported that when he was presented with a negative decision, he was told that he should leave the country. It is the view of the FRA that information on the right to appeal should be provided in a neutral manner and not presented in a way that discourages asylum seekers to appeal. [...]

In Spain, several asylum seekers living in the regions had never met their Madrid-based lawyers, while in France the lawyer was frequently seen for the first time at the appeal hearing. [...]

Long waiting times in order to be called for a hearing were raised by respondents in Greece and Spain. [...]

While normally interpreters are available at the second instance hearing, in three cases (Portugal, Slovenia and Spain) a hearing was reportedly held without interpretation, although the applicants did not speak the language in which the proceedings were held, or spoke it only to a very limited degree.

(Vrije vertaling: In Cyprus en vaker in Spanje hebben asielzoekers aangegeven dat hun werd meegedeeld dat hun aanvraag alleen werd afgewezen toen ze bij de autoriteiten vroegen of hen benaderden om hun verblijfskaart te vernieuwen. [...])

Er ontstond echter een gebrek aan informatie of verwarring over bestaande termijnen in verschillende landen, waaronder Cyprus, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije, Spanje en Zweden. [...]

De minste informatie over het recht op beroep is naar voren gekomen bij respondenten in Spanje, waar verschillende asielzoekers niet wisten dat ze in beroep zouden kunnen gaan en anderen de toepasselijke tijdlijnen niet kenden. [...]

In Spanje meldde een asielzoeker uit Ivoorkust dat toen hem een negatieve beslissing werd voorgelegd, hem werd verteld dat hij het land moest verlaten. De FRA is van mening dat informatie over het recht op beroep op neutrale wijze moet worden verstrekt en niet zodanig moet worden gepresenteerd dat asielzoekers worden ontmoedigd om in beroep te gaan. [...]

In Spanje hadden verschillende asielzoekers in de regio's hun advocaten uit Madrid nog nooit ontmoet, terwijl de advocaat in Frankrijk voor het eerst op de beroepshoorzitting vaak werd gezien. [...]

Lange wachttijden om te worden opgeroepen voor een hoorzitting werden opgeworpen door respondenten in Griekenland en Spanje. [...]

Hoewel normaal gesproken tolken beschikbaar zijn tijdens de hoorzitting in tweede aanleg, werd in drie zaken (Portugal, Slovenië en Spanje) naar verluidt een hoorzitting gehouden zonder uitlegging, hoewel de aanvragers de taal waarin de procedure werd gevoerd niet spraken of slechts tot een taal spraken in zeer beperkte mate.);

12.

Overwegende dat we in de samenvatting van het rapport van de Comisión Espanola de Ayuda af Refugiado over de vluchtelingensituatie in Spanje en Europa van 2015 lezen dat:

"Serious flaws persist in the asylum procedure, such as accelerated refusal of applications made at border crossing points or Detention Centres for Foreigners (abbreviated as CIE en Spanish), or the execution of removals regardless of ongoing judicial appeals against decisions of inadmissibility or refusal of application."

(Vrije vertaling: Ernstige tekortkomingen blijven bestaan in de asielprocedure, zoals versnelde afwijzing van aanvragen bij grensdoorlaatposten of detentiecentra voor buitenlanders (afgekort CIE en Spaans), of de uitvoering van verwijderingen, ongeacht lopende rechtszaken tegen besluiten van niet-ontvankelijkheid of weigering van toepassing.);

13.

Overwegende dat de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa in zijn verslag na zijn bezoek aan Spanje van 3 tot 7 juni 2013¹⁷ eveneens zijn bezorgdheid over het lot van migranten heeft geuit, meer bepaald met betrekking tot beschuldigingen van mishandeling van migranten in detentiecentra:

"The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials. In 2011 the CPT, among others, reported allegations of ill-treatment suffered by migrants detained in detention centers for foreigners (CIES) as well as at airports during deportation procedures"

(Vrije vertaling: De commissaris maakt zich zorgen over steeds frequentere meldingen van mishandeling of discriminerende behandeling van migranten door wetshandhavingfunctionarissen. In 2011 rapporteerde het CPT onder meer beschuldigingen van mishandeling door migranten die zijn vastgehouden in detentiecentra voor buitenlanders (CIES) en op luchthavens tijdens deportatieprocedures.);

14.

Overwegende dat, wat de opvangomstandigheden in de centra betreft, het rapport van Migreurop van 2012 gewag maakt van moeilijke levensomstandigheden in opvangcentra, die over het algemeen overvol zijn, basishygiëne missen en te klein zijn om het hoofd te bieden aan de grote toestroom van migranten en asielzoekers:

"Spanish CIE are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing. There are numerous complaints of lack of hot water, excessive cold or heat, and at least in the Valencia CIE detainees sleep in fully enclosed cells, without automatic devices that open doors in case of emergency, or need to go to the bathroom. The CIE almost completely lacks articles and spaces for leisure, beyond an empty courtyard and rooms with a TV. In terms of emergency evacuation, in many centres there are no fire extinguishers or evacuation routes. "

(Vrije vertaling: Spaanse CIE's worden vaak gebouwd op voormalige gevangenissen, militaire of politiegebouwen in slechte architecturale omstandigheden. Zelfs nieuwe gebouwen (Valencia of Barcelona) vertonen ernstige tekortkomingen, zoals overbevolking in cellen, een tekort aan gemeenschappelijke ruimte, gebrek aan ventilatie en onvoldoende patio's. Gedetineerden ontvangen geen hygiëneproducten of adequate kleding. Er zijn tal van klachten over gebrek aan warm water, overmatige kou of hitte, en in ieder geval slapen de CIE-gevangenen in volledig afgesloten cellen, zonder automatische apparaten die deuren openen in geval van nood of naar de badkamer moeten. De CIE mist bijna alle artikelen en ruimtes voor ontspanning, voorbij een lege binnenplaats en kamers met een tv. In termen van noodevacuatie zijn er in veel centra geen brandblussers of evacuatieroutes.);

15.

Overwegende dat al deze rapporten aan de ene kant de risico's van een ontoereikende behandeling van de asielaanvraag die door de aanvrager zal worden ingediend (risico van discriminerende praktijken, gebrek aan garanties, vermindering van de toegang tot rechtsbijstand, onredelijke behandeling, enz.) benadrukken en, anderzijds, wijzen op het risico slachtoffer te worden van mensonterende of zelfs onmenselijke levensomstandigheden als gevolg van de drastische vermindering van de sociale en economische rechten van migranten en asielzoekers in Spanje, meer bepaald met betrekking tot huisvesting en gezondheid, het overheersende klimaat van racisme en xenofobie, wat resulteert in een bijzonder vijandige en onverdraagzame houding van overheidspersoneel;

Er bestaat bijgevolg een risico van schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker naar Spanje wordt teruggestuurd ;

16.

Overwegende dat er problemen werden opgetekend met betrekking tot automatische en collectieve uitwijzingen van asielzoekers ;

CEAR uit bezorgdheden met betrekking tot de collectieve uitwijzing van migranten::

"The Popular Party group in the Parliament brought forward an amendment to the Public Security Act - that was finally passed at the Congress of Deputies on March 26, 2015 - aiming to legalize unlawful push backs to Morocco of migrants irregularly entering the cities of Ceuta and Melilla, a practice that has been condemned by nongovernmental organizations and especially by the Council of Europe Commissioner for Human Rights. Summary returns at the border, with no procedure or guarantee whatsoever, are a serious threat for the right of asylum."

(Vrije vertaling: De Popular Party-groep in het parlement bracht een amendement in op de Public Security Act - die uiteindelijk werd aangenomen op het Congres van Afgevaardigden op 26 maart 2015 - met als doel onwettige terugdringen van migranten naar Marokko illegaal te betreden in de steden Ceuta en Melilla, een praktijk die is veroordeeld door niet-gouvernementele organisaties en met name door de commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa. Summiere aangiften bij de grens, zonder procedure of garantie, vormen een ernstige bedreiging voor het recht op asiel.);

Het mensenrechtencomité van de Verenigde Naties, in haar concluding observations van 14 augustus 2015, maakt gewag van haar grote bezorgdheid over de uitwijzingen van migranten uit Ceuta en Melilla. Zij is ook bezorgd over uitwijzingen door middel van vluchten, die mogelijk in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement:

"18. The Committee is concerned about the practice of summary return, also known as "hot expulsion", which takes place at the borders of Ceuta and Melilla. In particular, the Committee notes with concern the first final provision of the Public Security Act, which establishes a special regime for Ceuta and Melilla, authorizing the summary return of immigrants identified at the borders of the two autonomous cities. The Committee is also concerned about the practice of carrying out so-called "express deportations" by air, including by joint flights planned by the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union (FRONTEX). The Committee is concerned that these summary expulsions are carried out without sufficient guarantees of respect for the principle of non-refoulement, where relevant. The Committee is also concerned at reports of cases of non-Syrian asylum seekers being denied access to asylum offices in Ceuta and Melilla (arts. 6 and 7)."

(Vrije vertaling: 18. Het Comité is bezorgd over de praktijk van samenvattende terugkeer, ook bekend als "hete uitzetting", die plaatsvindt aan de grenzen van Ceuta en Melilla. In het bijzonder neemt het Comité met bezorgdheid kennis van de eerste definitieve bepaling van de wet op de openbare veiligheid, die een speciale regeling voor Ceuta en Melilla instelt, die de summiere terugkeer van immigranten aan de grenzen van de twee autonome steden mogelijk maakt. Het Comité is ook bezorgd over de praktijk om zogenaamde "uitdrukkelijke uitwijzingen" per vliegtuig uit te voeren, onder meer door gezamenlijke vluchten gepland door het Europees Agentschap voor het beheer van de operationele samenwerking aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie (FRONTEX). Het Comité vreest dat deze samenvattende uitzettingen worden uitgevoerd zonder voldoende garanties voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement, waarvan toepassing. De commissie maakt zich ook zorgen over meldingen van gevallen waarin niet-Syrische asielzoekers geen toegang hebben tot de asielkantoren in Ceuta en Melilla (artikelen 6 en 7).);

Het Comité is ook bezorgd over de slechte behandeling van immigranten, waaronder asielzoekers, wanneer zij uit Spanje worden gedeporteerd:

"19. The Committee expresses concern about frequent reports of allegations of illtreatment in the context of the expulsion of immigrants, including asylum seekers in Ceuta and Melilla, both by the Spanish authorities and by the Moroccan authorities acting on Spanish soil. In particular, the Committee deplores the deaths of 15 immigrants who died on 6 February 2014 as they attempted to reach the beach of El Tarajal in Ceuta (arts. 6 and 7)."

(Vrije vertaling: 19. Het Comité uit zijn bezorgdheid over de frequente meldingen van aantijgingen van slechte behandeling in verband met de verwijdering van immigranten, waaronder asielzoekers in Ceuta en Melilla, zowel door de Spaanse autoriteiten als door de Marokkaanse autoriteiten die op Spaans grondgebied optreden. In het bijzonder betreurt het Comité de dood van 15 immigranten die op 6 februari 2014 zijn omgekomen toen zij probeerden het strand van El Tarajal in Ceuta te bereiken (artikelen 6 en 7).);

Bovendien klaagt Amnesty International in haar verslag 2015/2016 gevallen van automatische en collectieve uitzetting van migranten, zonder hen de mogelijkheid te bieden om asiel aan te vragen, aan:

"On 3 February, six individuals from sub-Saharan Africa were summarily returned from Ceuta to Morocco. Similar collective expulsions, in which Civil Guard officers forcibly returned to Morocco groups of individuals who were within their control, without any individualized assessment of their situation and without affording them an opportunity to claim asylum, had been frequently reported in previous years, particularly in Melilla.

In March, the Aliens Law was amended to legalize the automatic and collective expulsion of migrants and refugees from the borders of the Spanish enclaves of Ceuta and Melilla. This provision paved the way for further collective expulsions, which are prohibited by international law. However, attempts to cross the fences separating Melilla from Morocco decreased after February, when several makeshift camps in the north of Morocco were dismantled by Moroccan authorities.

In May, the UN Committee against Torture expressed concern at the "practice of 'hot expulsion' from the autonomous cities of Ceuta and Melilla, where rejections at the border prevented access to asylum procedures.

In July, the UN Human Rights Committee called on Spain to comply with the principle of non-refoulement and provide access to effective asylum procedures.

In August, investigations in Melilla into the beating by Civil Guard officers of a migrant who had tried to cross the border between Morocco and Melilla and had been summarily returned to Morocco in October 2014 were closed. The court could not gather witness statements from other migrants, as they too had been collectively expelled' in the course of the same police operation. The man was beaten by Civil Guards and then carried unconscious to the Moroccan side of the border. In spite of film evidence, the Ministry of Interior alleged that it was impossible to identify the officers involved. An appeal against the decision to close the investigation was pending at the end of the year.

In October, the investigation into the excessive use of force by the Civil Guard at the Tarajal beach in February 2014 was closed without bringing any charges. Civil Guard officers had used rubber projectiles and smoke canisters to stop around 200 people trying to swim from the Moroccan to the Spanish side of the beach; 23 people were unlawfully pushed back to Morocco and at least 14 people died at sea."

(Vrije vertaling: Op 3 februari werden zes personen uit sub-Sahara Afrika summier teruggebracht van Ceuta naar Marokko. Vergelijkbare collectieve uitzettingen, waarbij leden van de Guardia Civil met geweld groepen van personen die onder hun controle waren teruggestuurd naar Marokko, zonder geïndividualiseerde beoordeling van hun situatie en zonder hen de mogelijkheid te bieden om asiel aan te vragen, vaak werden gemeld in voorgaande jaren, vooral in Melilla .

In maart werd de Vreemdelingenwet aangepast om de automatische en collectieve uitzetting van migranten en vluchtelingen uit de grenzen van de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla te legaliseren. Deze bepaling maakte de weg vrij voor verdere collectieve uitzettingen, die volgens het internationaal recht verboden zijn. Pogingen om de hekken tussen Melilla en Marokko over te steken namen echter af na februari, toen verschillende geïmproviseerde kampen in het noorden van Marokko door de Marokkaanse autoriteiten werden ontmanteld.

In mei uitte het VN-Comité tegen foltering zijn bezorgdheid over de "praktijk van" hete uitzetting uit de autonome steden Ceuta en Melilla, waar afwijzingen aan de grens de toegang tot asielprocedures beletten.

In juli riep het Mensenrechtencomité van de VN Spanje op zich te houden aan het beginsel van non-refoulement en toegang te bieden tot effectieve asielprocedures.

In augustus werden onderzoeken in Melilla naar de mishandeling door ambtenaren van de Guardia Civil van een migrant die de grens tussen Marokko en Melilla probeerde te overschrijden en in oktober 2014 summier naar Marokko waren teruggestuurd, gesloten. De rechtbank kon geen getuigenverklaringen van andere migranten verzamelen, omdat ook zij tijdens dezelfde politieoperatie collectief waren uitgewezen. De man werd geslagen door Civil Guards en vervolgens bewusteloos naar de Marokkaanse

kant van de grens gebracht. Ondanks bewijs uit de film beweerde het ministerie van Binnenlandse Zaken dat het onmogelijk was om de betrokken officieren te identificeren. Tegen het einde van het jaar was er een beroep tegen het besluit om het onderzoek af te sluiten.

In oktober werd het onderzoek naar het buitensporig gebruik van geweld door de Guardia Civil aan het strand van Tarajal in februari 2014 afgesloten zonder dat er kosten aan verbonden waren. Ambtenaren van de Guardia Civil hadden rubberen projectielen en rookbussen gebruikt om ongeveer 200 mensen te laten stoppen met zwemmen van de Marokkaanse naar de Spaanse kant van het strand; 23 mensen werden onwettig teruggedrongen naar Marokko en minstens 14 mensen stierven op zee.);

In haar rapport van 2016/2017 maakte Amnesty International soortgelijke opmerkingen:

"There continued to be collective expulsions by Spanish law enforcement officers in Ceuta and Melilla towards Morocco.

[...]

On 9 September, at least 60 people from sub-Saharan Africa who had gained access to Spanish territory by climbing the fences separating Ceuta from Morocco were collectively expelled. Before being expelled some of them were beaten by Moroccan officers who entered the area between the fences, which is Spanish territory. Some of those returned to Morocco were injured while scaling the fences and as a result of the beatings."

(Vrije vertaling: Collectieve uitwijzingen naar Marokko door Spaanse wetshandhavers in Ceuta en Melilla bleven gebeuren.

[...]

Op 9 september werden ten minste 60 mensen uit sub-Sahara Afrika die via de hekken tussen Ceuta en Marokko toegang hadden gekregen tot Spaans grondgebied collectief uitgezet. Voordat ze werden uitgewezen werden sommigen van hen geslagen door Marokkaanse officieren die het gebied binnengingen tussen de hekken, dat is Spaans grondgebied. Sommigen van hen die teruggekeerd zijn naar Marokko raakten gewond tijdens het schalen van de hekken en als gevolg van de afranselingen.);

In haar rapport van 3 maart 2017 heeft het U.S. Department of State verklaard dat de belangrijkste mensenrechtenproblemen onder meer de weigering van toegang tot asiel waren en de gedwongen terugkeer van asielzoekers door de politie ;

Tot slot heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens Spanje veroordeeld voor collectieve uitzettingen naar Marokko van 75-80 mensen afkomstig uit sub-Sahara Afrika:

"54. Au vu de ce qui précède et du contexte des présentes requêtes, la Cour renvoie au droit international applicable et aux accords intervenus entre les Royaumes du Maroc et de l'Espagne concernant l'établissement des frontières terrestres entre ces deux États. Elle estime toutefois qu'il n'est pas nécessaire d'établir si la clôture frontalière dressée entre le Maroc et l'Espagne se situe ou non sur le territoire de ce dernier État. Elle se borne à rappeler, comme elle l'a déjà établi par le passé, que, dès lors qu'il y a contrôle sur autrui, il s'agit dans ces cas d'un contrôle de jure exercé par l'État en question sur les individus concernés (Hirsi Jamaa, précité, § 11), c'est-à-dire d'un contrôle effectif des autorités de cet État, que celles-ci soient à l'intérieur du territoire de l'État ou sur ses frontières terrestres. De l'avis de la Cour, à partir du moment où les requérants étaient descendus des clôtures frontalières, ils se trouvaient sous le contrôle continu et exclusif, au moins de facto, des autorités espagnoles. Aucune spéculation concernant les compétences, les fonctions et l'action des forces de l'ordre espagnoles sur la nature et le but de leur intervention ne saurait conduire la Cour à une autre conclusion.

[...]

105. La Cour observe qu'il ne fait pas de doute que les requérants, qui se trouvaient sous contrôle continu et exclusif des autorités espagnoles (voir aussi les paragraphes 50 et suivants ci-dessus), ont été éloignés et renvoyés vers le Maroc contre leur gré, ce qui constitue clairement une « expulsion » au sens de l'article 4 du Protocole no 4 (Sharifi et autres, précité, §212).

[...]

108. Au vu de ce qui précède, l'exception *ratione materiae* soulevée par le gouvernement défendeur est écartée. La Cour conclut que l'éloignement des requérants revêtait un caractère collectif contraire à l'article 4 du Protocole no 4.

Partant, il y a eu violation de cette disposition.

[...]

121. Compte tenu des circonstances de la présente espèce et du caractère immédiat de leur expulsion de facto, la Cour estime que les requérants ont été privés de toute voie de recours qui leur eut permis de soumettre à une autorité compétente leur grief tiré de l'article 4 du Protocole no 4 et d'obtenir un contrôle attentif et rigoureux de leur demande avant leur renvoi.

122. Dès lors, la Cour estime qu'il y a eu également violation de l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 4 du Protocole no 4 à la Convention." (CEDH 3 octobre 2017, Affaire N.D. et N.T. c. Espagne, Req nos 8675/15 et 8697/15).

(Vrije vertaling: 54. Gelet op het voorgaande en de context van de onderhavige grieven, verwijst het Hof naar het toepasselijke internationale recht en de overeenkomsten die zijn gesloten tussen de koninkrijken Marokko en Spanje betreffende de vestiging van landgrenzen tussen deze twee staten. Zij is echter van mening dat niet hoeft te worden vastgesteld of de grensafscheiding tussen Marokko en Spanje zich al dan niet op het grondgebied van laatstgenoemde staat bevindt. Het beperkt zich ertoe om, zoals in het verleden reeds is vastgesteld, op te merken dat wanneer er controle is over anderen, het in deze gevallen een de *jure*-controle is die door de betrokken staat wordt uitgeoefend, betrokken personen (arrest *Hirsi Jamaa*, reeds aangehaald, punt 77), dat wil zeggen daadwerkelijke zeggenschap over de autoriteiten van die staat, ongeacht of zij zich op het grondgebied van de staat bevinden of op landgrenzen. Naar het oordeel van het Hof stonden zij vanaf het moment dat verzoekers uit de grensovergangen waren gekomen onder de voortdurende en exclusieve controle, althans de facto, van de Spaanse autoriteiten. Geen enkele speculatie over de bevoegdheden, functies en acties van de Spaanse veiligheidstroepen met betrekking tot de aard en het doel van hun interventie kan het Hof tot enige andere conclusie brengen.

[...]

105. Het Gerecht merkt op dat er geen twijfel over bestaat dat verzoeksters, die onder permanent en exclusief toezicht van de Spaanse autoriteiten stonden (zie ook de punten 50 en volgende hierboven), werden verwijderd en teruggestuurd naar Marokko tegen hun wil, die duidelijk een "uitzetting" is in de zin van artikel 4 van protocol nr. 4 (*Sharifi ea*, reeds aangehaald, punt 212).

[...]

108. Gelet op het voorgaande, wordt het door de verwerende regering opgeworpen bezwaar *ratione materiae* afgewezen. Het Hof concludeerde dat de uitzetting van verzoeksters van collectieve aard was in strijd met artikel 4 van protocol nr. 4. Bijgevolg was er sprake van schending van deze bepaling.

[...]

121. Gelet op de omstandigheden van de onderhavige zaak en de onmiddellijke uitwijzing van hun uitzetting, is het Gerecht van oordeel dat verzoeksters geen rechtsmiddel hebben gehad dat hen in staat zou hebben gesteld om hun klacht tegen een bevoegde autoriteit in te dienen. Artikel 4 van protocol nr. 4 en om een zorgvuldige en strenge controle over hun aanvraag te krijgen vóór hun terugkeer.

122. Bijgevolg is het Gerecht van oordeel dat er ook sprake is van een schending van artikel 13 van het verdrag in samenhang met artikel 4 van protocol nr. 4 bij het verdrag.).

17.

Overwegende dat België, rekening houdend met alle bovengenoemde rapporten over de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje en de slechte behandeling die zij ervaren,

verantwoordelijk zou kunnen zijn voor een indirecte schending van artikel 3 van het EVRM indien mijn klanten naar Spanje worden overgebracht;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent zelfs een "indirecte" schending van artikel 3 wanneer staten een vreemdeling uitzetten naar een land waarvoor het risico op onmenselijke en vernederende behandeling wordt bewezen ;

Het Hof oordeelde inderdaad:

"Cependant, d'après la jurisprudence constante de la Cour, l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art. 3), donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 (art. 3). Dans ce cas, l'article 3 (art. 3) implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (arrêt *Soering c. Royaume-Uni* du 7 juillet 1989, série A n° 161, p. 35, paras. 90-91, arrêt *Cruz Varas et autres c. Suède* du 20 mars 1991, série A n° 201, p. 28, paras. 69-70, et arrêt *Vilvarajah et autres précité*, p. 34, par. 103. "(CEDH 15 novembre 1996, *Affaire Chahal c. Royaume-Uni*, Req. n°22414/93, §74).

(Vrije vertaling: Volgens de vaste rechtspraak van het Hof kan de uitzetting door een verdragsluitende staat echter een probleem vormen op grond van artikel 3 (art. 3), waardoor de betrokken staat aansprakelijk wordt Verdrag, wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene, indien hij naar het land van bestemming wordt uitgewezen, een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 te worden behandeld (art. 3). In dit geval impliceert artikel 3 (art. 3) de verplichting om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten (arrest *Soering t. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 7 juli 1989, serie A nr. 161, p. 35, §§ 90-91, *Cruz Varas en anderen t. Zweden van 20 maart 1991*, Serie A nr. 201, p. 28, §§ 69-70, en arrest *Vilvarajah e.a.*, reeds geciteerd, p. 34, § 103.);

b) Stuk 2 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1.

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof- Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering "worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen";

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

Dat de hierboven aangehaalde elementen samen genomen, de toepassing van de tweede paragraaf van artikel 3, § 2 van de Dublin III verordening vereisen, omdat werd aangetoond dat er in Italië systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang van asielzoekers bestaan, die een risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vormen;

Dat het bestreden besluit derhalve artikel 3.2 schendt door Spanje te beschouwen als de staat die verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoekende partij;

Overwegende dat, op basis van de verschillende rapporten uit betrouwbare bronnen, moet worden vastgesteld dat het verzoek van de aanvrager om internationale bescherming door België moet worden behandeld op basis van de Dublin III-verordening;"

3.2.1. De Raad merkt allereerst op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet op basis van welke juridische gronden en feitelijke vaststellingen hij van oordeel is dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker derhalve naar Spanje dient terug te keren. Verweerder heeft ook aangegeven de inlichtingen die verzoeker verstrekke in aanmerking te hebben genomen en hij heeft uitvoerig, met verwijzing naar recent bronnenmateriaal, toegelicht waarom hij van oordeel is dat verzoeker in Spanje geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2. Gelet op de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing omtrent de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Spanje en de opvang van vreemdelingen die een dergelijk verzoek in dat land indienen kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met wat is bepaald in artikel 3 van de verordening nr. 604/2013. Verweerder heeft wel degelijk onderzocht of er sprake is van ernstige aanwijzingen dat de procedure en de opvangvoorzieningen in Spanje systeemfouten bevatten die van die aard zijn dat kan worden gesteld dat er een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bestaat. Verweerder oordeelde, op basis van een onderzoek van recent bronnenmateriaal, dat dit niet het geval is.

Verzoeker geeft verder te kennen niet akkoord te gaan met de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen en voert dus in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is, indien een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker houdt voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geconcludeerd dat er geen structurele tekortkomingen in de procedure inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en met betrekking tot de opvang en onthaalvoorzieningen in Spanje bestaan.

Er moet worden benadrukt dat het enkele feit dat er nog onvolkomenheden kunnen worden vastgesteld met betrekking tot de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Spanje en inzake de opvang van vreemdelingen die in dat land een dergelijk verzoek indienen – iets wat verweerder trouwens niet ontkent – in se niet impliceert dat verweerder niet vermag vast te stellen dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Enkel indien de vastgestelde gebreken van die aard zijn dat er een reëel risico bestaat dat de vreemdeling die om internationale bescherming verzoekt dreigt terecht te komen in een situatie die dusdanig ernstig is dat kan worden gesproken van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan verweerder niet besluiten dat de verzoeker om internationale bescherming zich naar Spanje dient te begeven om er zijn verzoek te laten behandelen (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17).

Verzoeker stelt dat hij een *“uiterst kwetsbaar profiel”* heeft en dat verweerder geen individuele waarborg aan de Spaanse autoriteiten heeft gevraagd met betrekking tot het verkrijgen van opvang en de toegang tot de procedure om zijn verzoek om internationale bescherming te laten behandelen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker, een alleenstaande man van achtendertig jaar oud, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft dat verweerder ertoe had dienen te brengen individuele waarborgen inzake de opvang te vragen. Er blijkt geenszins dat verzoeker omwille van psychische, medische of andere redenen nood heeft aan bijzondere opvangstructuren. Tevens blijkt niet dat verzoeker in Spanje zelf bepaalde ervaringen had die extra aandacht vereisen of die verweerder er hadden moeten toe brengen om in voorliggende zaak extra voorzichtig te zijn. In dit verband moet worden geduïd dat verzoeker toen hij werd gehoord aangaf dat hij ongeveer een maand in Spanje verbleef, dat hij er geen problemen had en dat hij er werd gerespecteerd.

Verzoeker stelt daarnaast onterecht dat verweerder geen onderzoek deed met betrekking tot de situatie van alleenstaande jonge mannen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Spanje worden overgebracht. Verweerder heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, gemotiveerd dat vreemdelingen die, in het kader van de verordening nr. 604/2013, naar Spanje worden teruggebracht geen problemen hebben om toegang te krijgen tot de procedure om internationale bescherming en dat hun verzoeken zelfs prioriteit krijgen. Verweerder heeft ook uiteengezet dat de Spaanse instanties die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, bij de aankomst van een vreemdeling die door een andere lidstaat werd overgedragen, afspraken maken met de instanties die instaan voor de opvang. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn. Door toe te lichten dat vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen voorbereid worden op een autonoom leven in Spanje en dat zij, na initieel te zijn opgevangen in opvangcentra, kunnen verblijven in private woningen waarbij de huur door de overheid wordt betaald maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een opvangprobleem zal hebben. Zijn betoog dat het moeilijk is om op korte tijd de Spaanse taal te leren en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt leidt verder op zich ook niet tot het besluit dat er geen deugdelijke opvang is van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen of dat deze vreemdelingen in een situatie terecht komen die kan worden gelijkgesteld met een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad kan voorts de relevantie niet inzien van verzoekers beschouwingen inzake de toegang tot onderwijs voor kinderen, de beschikbaarheid van psychologische ondersteuning en het ontbreken van garanties inzake gespecialiseerde opvang voor bijzonder kwetsbare groepen. Verzoeker is immers geen kind, hij gaf nooit te kennen dat hij psychische problemen heeft of dat er een noodzaak is om enige

vorm van psychische ondersteuning te voorzien en hij toont niet aan dat hij behoort tot een bijzonder kwetsbare groep, zoals bedoeld in het verslag waarnaar hij verwijst (slachtoffers van mensenhandel, personen die gefolterd werden, niet-begeleide minderjarigen en geesteszieken).

Door te verwijzen naar verslagen die niet van recente datum zijn of die in ieder geval ouder zijn dan de bronnen waarvan verweerder gebruik maakt, toont verzoeker ook niet aan dat de inlichtingen waarop verweerder zich baseert incorrect zijn of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er wordt door te citeren uit deze verslagen niet bewezen dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat de uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren. Er wordt hiermee evenmin aangetoond dat verzoeken om internationale bescherming heden niet op een deugdelijke wijze door de bevoegde Spaanse diensten worden onderzocht en dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De toelichtingen van verzoeker omtrent zijn stelling dat de Spaanse autoriteiten zich niet zouden hebben gehouden aan toezeggingen met betrekking tot het verplaatsen van vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken of de hervestiging van vluchtelingen laten de Raad in ieder geval niet toe te oordelen dat verweerder verzoekers persoonlijke situatie en de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje te laten onderzoeken en ondertussen opvang te genieten foutief heeft ingeschat.

Er blijkt ook nergens uit dat verzoeker zal worden gedetineerd bij een overdracht aan Spanje, zodat niet kan worden besloten dat de bezorgdheden die het Mensenrechtencomité uitte omtrent de omstandigheden in de detentiecentra in Spanje in casu dienstig zijn. Bovendien moet opnieuw worden opgemerkt dat verzoeker verwijst naar een rapport dat een situatie die zich meer dan vier jaar geleden voordeed beschrijft en niet zonder meer kan worden aangenomen dat, gelet op de snel wijzigende omstandigheden, deze situatie zich heden nog voordoet.

Het gegeven dat in een verslag van het Comité inzake Economische, Sociale en Culturele rechten van de Verenigde Naties dat op 25 april 2018 werd gepubliceerd wordt aangegeven dat de bezuinigingsmaatregelen die de Spaanse overheid diende door te voeren gevolgen heeft voor achtergestelde en gemarginaliseerde groepen vormt geen bewijs dat vreemdelingen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming indienen niet correct worden opgevangen of behandeld.

Verzoeker geeft ook aan dat in verschillende verslagen melding wordt gemaakt van discriminatie van bepaalde groepen. Hij verklaarde echter zelf toen hij werd gehoord dat hij met respect werd behandeld en er wordt hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat het feit dat een deel van de Spaanse bevolking negatief zou staan ten aanzien van de komst van vreemdelingen hem in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt te brengen.

Waar verzoeker verwijst naar problemen die zich voordeden in en rond de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla moet wederom worden gesteld dat niet blijkt dat de aangevoerde problematiek relevant is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan namelijk niet worden afgeleid dat vreemdelingen die, in het raam van de verordening nr. 604/2013, aan de Spaanse autoriteiten worden overgedragen terecht komen in deze enclaves.

De Raad dient er ook op te wijzen dat het feit dat allerhande instanties bezorgdheden hebben uitgesproken omtrent het functioneren van Spaanse overheidsdiensten en de implementatie van regelgeving op het terrein in Spanje onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat er een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen bestaat. In dit verband moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds heeft geoordeeld dat op basis van eventuele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvang van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen slechts kan worden besloten tot een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bij de overdracht van deze vreemdeling aan de lidstaat die, overeenkomstig de criteria van de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, *“wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C 163/17, § 91, met verwijzing naar EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Vage overwegingen of niet ter zake doende of niet op een individueel geval toegespitste gegevens of bemerkingen kunnen niet tot deze conclusie leiden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

3.2.3. In artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 kan worden gelezen dat elke lidstaat, ook als hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht is, "kan" besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen. Deze bepaling legt verweerder geen verplichting op. De vaststelling dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 voorziene mogelijkheid geeft in casu geen aanleiding tot het besluit dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast of dat voormelde bepaling werd geschonden.

3.2.4. Er dient tevens te worden aangegeven dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of van toezeggingen of beloften die hem werden gedaan (cf. RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan op basis van verzoekers uiteenzetting bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, nog vast dat verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Tot een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden besloten.

3.2.6. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing deugdelijk heeft voorbereid, dat hij rekening hield met de verklaringen van verzoeker, met recent bronnenmateriaal omtrent de situatie in Spanje en met de duidelijke regels die zijn bepaald in de verordening nr. 604/2013.

Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.8. Verzoeker zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat verweerder de artikelen 6 en 13 van het EVRM heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK